

LBRIS

Daniel Meurois

We know
books

Sub voalul lui MERYEM

*Viața secretă a Mariei ...
conform Memoriei Timpului*

Editura SOLISIS

Mai mulți mesageri, același Mesaj

Turda | 2025

Cuprins

PROLOG	Pentru a începe agapele.....	9
CAPITOLUL I	Între Cer și Pământ	13
CAPITOLUL II	Porumbiță	27
CAPITOLUL III	De la Kalikayam la Yussaf	45
CAPITOLUL IV	Într-o noapte, Djibrael... ..	60
CAPITOLUL V	Memoria lui Isis.....	75
CAPITOLUL VI	Femeia cu ochii deschiși la culoare.....	92
CAPITOLUL VII	Emanatii	102
CAPITOLUL VIII	Lângă Avigael	116
CAPITOLUL IX	Servitorii Celui Preaînalt.....	129
CAPITOLUL X	Mormântul Patriarhilor.....	141
CAPITOLUL XI	De la Yussaf la Jeshua	156
CAPITOLUL XII	Din plecare în plecare	171
CAPITOLUL XIII	Iubitul meu... ..	182
CAPITOLUL XIV	Malurile Bethsaidei.....	194
CAPITOLUL XV	În picioare, pe o barcă... ..	209
CAPITOLUL XVI	Naște-te.....	224
CAPITOLUL XVII	Confidențe... de la Bethsaida la Cana	237

CAPITOLUL XVIII	Ridicarea celor șapte voaluri.....	250
CAPITOLUL XIX	Singurătățile noastre	265
CAPITOLUL XX	Ierusalim.....	275
CAPITOLUL XXI	Străfulgerarea misterului.....	292
CAPITOLUL XXII	Să lași iubirea să acționeze.....	309
CAPITOLUL XXIII	Iată... ..	323
CAPITOLUL XXIV	Casa noastră.....	336
CAPITOLUL XXV	Omul fără privire	350
CAPITOLUL XXVI	Întâlnirea din Smirna	363
CAPITOLUL XXVII	În limba nopților noastre	375
CAPITOLUL XXVIII	Sub un adăpost, într-o noapte.....	387
CAPITOLUL XXIX	Caravane.....	399
CAPITOLUL XXX	Spre tărâmul Marilor Suflete... ..	412

Capitolul I

Între Cer și Pământ

Un vânt solar m-a adus în această lume. O zvâcnire de lumină cu străluciri de Lună, un Suflu nediferențiat... L-am urmat, sau m-a acoperit, nu aș putea spune exact, căci totul este în Tot.

Dar, primele mele amintiri în acest corp de femeie, pe care l-am îmbrăcat între bucurie și durere, datează de la vârsta de doi sau trei ani. Fericirea Servirii Viului, durerea cicatricelor deja resimțite a ceea ce urma să fie viața mea.

De la asprele coline ale Iudeei, la dulcile rotunjimi ale Galileei, apoi de la malurile lacului Kinnereth până la Ierusalim, de câte ori nu am străbătut în acel timp cărările acestui pământ fără vârstă care e Palestina? Trecând din brațele părinților mei într-un coș de pe spinarea unui măgar, priveam cum defilau peisajele. Nu înțelegeam liniile instabile ale orizontului...

Acolo unde ne opream sau unde petreceam un anotimp sau două nu era niciodată „acasă”. Sau poate acest „acasă” era peste tot, căci acest bărbat cu barba lungă, purtând numele de Yoachim, și pe care îl știam drept tatăl meu, era peste tot așteptat și respectat. Cât despre mama mea, nu-mi amintesc altceva decât ochii săi și voalul negru cu care îmi ștergea fruntea. Se numea Hannah și părea și ea a fi foarte respectată. Dar

LIBRIS

We know

ce înseamnă respectul pentru o fetiță care contemplă încă lumea cu o privire impregnată de un alt univers? Mai mult decât un merit sau un privilegiu al unei origini necunoscute, aceasta era mai degrabă recunoașterea unei lumini care se impunea de la sine. Și, de altfel, părinții mei nu erau simpli părinți. Ei erau Yoachim și Hannah, pe care, după câte se părea, toți îi știau.

Aveam probabil vreo cinci ani când am înțeles motivul într-o formă care pentru mine a fost o revelație... Tatăl meu era preot în Ierusalim. Îmi spunea adesea că are acolo o sarcină, dar nu înțelegeam întru totul ce însemna aceasta. Vedeam doar ca era mândru de acest lucru și că de aceea călătoream atât de mult, pentru că i se cerea în altă parte să facă gesturi și să recite rugăciuni. Rugăciuni... Am știut dintotdeauna la ce serveau și ce povesteau... Semănau puțin cu stelele ce străluceau noaptea pe cer, cu care vorbeam și care îmi răspundeau în limba lor.

Apoi, într-o zi, am încetat să străbatem drumurile. Tatăl meu avea o mică casă aproape de ziduri la Ierusalim. În loc să fim doar trecători, ne-am instalat aici.

— Știi, Meryem? Tu aici te-ai născut!

O altă revelație... La drept vorbind, nu mi-am pus niciodată întrebări legate de nașterea mea. În capul și în inima mea existam dintotdeauna și îi priveam pe părinții mei ca și cum mi-ar fi fost împrumutați pentru un moment. Ei erau mai întâi Yoachim și Hannah și se prefăceau că cred că sunt copilul lor.

Astfel, am devenit Meryem în „casa din apropierea zidurilor”, precum o pasăre pe care vântul ar fi obligat-o să se așeze pe pământ pentru a o face să înțeleagă că putea merge și prin țărână.

Și pași am făcut mulți. Pe străduțele întortocheate ale Ierusalimului, printre tarabele negustorilor, dar și pași interiori. Aici m-am hotărât, în sfârșit, să mă trezesc. Uneori eram arătată cu degetul sau din cap și aveam strania impresie că știam de ce, fără să o pot exprima. Încă de atunci în mine își făcea loc o certitudine, și anume aceea că „eram diferită”.

Era oare din cauza părinților? Nu numai. La Ierusalim, cu mulțimea care venea de peste tot, erau mai puțin remarcați

decât în altă parte și mi-am dat seama că templul în care oficia Yoachim nu era Marele Templu, ci un altul, mult mai mic, situat în apropierea unui loc numit turnul din Siloe. Când am fost dusă aici pentru prima dată, mi-a plăcut imediat din pricina câtorva bazine în care se spălau oile. Oh, dacă aș fi știut atunci de ce le spălau... Cuțitul nu era departe. Ideea oricărui sacrificiu era pentru mine de neconceput. Cred că încercaseră să-mi explice de ce, dar urechile sufletului meu au rămas închise.

— Mamă, de ce nu avem voie să intrăm în Marele Templu? am întrebat într-o dimineață în timp ce, pe acoperișul terasat al casei noastre, învățam să fac aluatul de turte.

— Avem voie, dar adevăratul nostru templu e celălalt. Vezi tu, Meryem, într-o familie nu sunt doar frați și surori, sunt și veri și verișoare și nu toți trăiesc în același fel. Există preferințe, alegeri pe care le faci sau lucruri de care nu îți place să vorbești. E normal.

Doar am încuviințat din cap. Nu voiam să știu mai mult, căci, pentru fetița care am fost întotdeauna, noțiunea de diferență presupunea divergențe inevitabile și suna ca pielea unei tobe prost întinse.

— Meryem, mă înțelege bine?

— Da..., am răspuns într-un târziu.

Am ridicat ochii spre mama. Hannah avea dreptate, fără îndoială. Avea, de altfel, o verișoară, Elisabeta¹, și, în puținele dăți când le-am văzut împreună, aveau amândouă discuții aprinse. Nu înțelegeam nimic, bineînțeles, doar faptul că, oricare ar fi fost, amândouă vărsau aceleași lacrimi și că era ceva foarte frumos în asta.

În acea vreme, prin tumultul străduțelor înguste din Ierusalim, un spațiu, ca o bulă de liniște, s-a deschis dintr-o dată în mijlo-

---

¹ Elisabeta, care va fi mama lui Yo-Hanan, viitorul Ioan Botezătorul, și „verișoară mare” a lui Meryem, datorită vârstei sale înaintate.

LIBRIS

We know
books

cul capului meu. Atunci, m-am oprit o clipă, cu ulciorul plin în mână. Ideea de ceea ce înseamnă o Comunitate tocmai apăruse brusc în mine. Era puțin asemănătoare unei case, dat fiind că într-o casă erau adesea mai multe odăi. Întrebarea era în care din ele se afla altarul templului lui Yoachim și în care trăiam toți.

Răspunsul venea de la sine. Eram pe acoperișul în terasă, bineînțeles. Acolo unde puteam respira mai bine și puteam contempla cerul, acolo unde soarele ardea pielea, unde ploaua și de unde puteai să cazi. Eram noi mai buni pentru asta? „Diferiți” eram sigur și iată că acest lucru devenea tulburător.

— Visezi, micuțo? Nu sta aici!

Încărcat cu o legătură mare de lemne, un om tocmai mă lovise. Un zgomot sec... și ulciorul meu căzu și se sparse, golindu-se. Fără niciun cuvânt, am adunat cioburile de pe jos și m-am întors plângând sub acoperișul familial, lângă ziduri. Nu era nimeni acasă și era mai bine așa.

Îmi amintesc că, fără să cuget prea mult, am urcat scările înguste spre terasă. Doar gândindu-mă la ea și la înălțimea ei în casă rămăsesem nemișcată și scăpasem urciorul, așa că poate aici aș fi găsit un pic de alinare.

Apoi, ștergându-mi ultimele lacrimi, m-am așezat într-un colț și m-am rugat, sau, mai bine zis, mi-am lăsat inima să vorbească, căci, în ciuda eforturilor Hannei și a muștrărilor lui Yoachim, nicio rugăciune clară nu se întipărise în mine. Era greu să fi „diferită” printre „diferiți”.

Aveam nevoie de blândete, de adevăr și de libertate, dar întotdeauna apărea câte un eveniment care mă făcea să-mi pun întrebări și-mi stopa elanul. În tulburarea mea de copil, cea care a avut sarcina să mă facă să cresc a fost roba mea. Era croită din in aspru, țesută grosolan și cu o culoare neclară, așa cum se purta atunci în mod uzual.

Stând pierdută într-un colț, simțeam cum îmi irita pielea, făcându-mă să cred că nodurile țesăturii se îndesiseră în voie pentru a mă împiedica să vorbesc acelui Infinit căruia îi duceam lipsa... Cu cât îi dădeam mai multă atenție, cu atât de-

venea mai insuportabil, astfel încât, după multă rezistență, am vrut să mă fac tot mai mică pentru a nu-i mai simți contactul. Nu știu exact cum am reușit, dar îmi amintesc că un Suflu în spatele ochilor mei închiși mi-a dat răspunsul.

Da, mă făcusem mică în rochia mea. Nu m-am salvat de mine, dar m-am refugiat în mine ca într-o încăpere imaculată căreia nu-i puteam găsi niciun nume. Nu era nimic în interiorul ei, în afara aceluia *Ceva* care mă împinsese în această lume. Nimic... până când a apărut o imagine care a învăluit totul, o imagine venind din trecut și cuvinte înăbușite.

În mijlocul ei, Yoachim și Hannah care încercau să-și vorbească. Un vâl gri îi separa; acesta plutea între ei ca o ceață bolnăvicioasă. Yoachim pleca, știam asta. O părăsea pe Hannah cu reproșul de a nu-i fi dăruit un copil. Îi captam vocea tremurătoare...

„Iată, sunt douăzeci de ani de când suntem căsătoriți. Rușinea a căzut asupra mea... prefer să plec în deșert!”

Mi-am regăsit îndată rochia și corpul. Cred că nimic din această viziune nu mă tulburase, căci nu mă privea. Era un fel de vis printre altele aparținând unui scurt moment de iluzie în Infinit. Un vis un pic mai vorbăreț decât cel al ulciorului spart, dar care nu însemna nici el nimic, înghițit în roata vieților noastre. Va fi o muștrare din partea mamei și asta va fi tot... Sufletul meu avea aripi și știa să zâmbească...

— Meryem, unde ești? Ai uitat să mergi după apă?

Am coborât încet treptele micii scări. Hannah era jos, îngenuncheată lângă masa joasă, ținând în mână un ulcior.

— Meryem... ai uitat de apă!

Am rămas stupefiată! Mama îmi întindea ulciorul care se spărsese. Cu toarta sa de un roșu închis, ulciorul era intact. Nu aveam două la fel.

— Oh..., am bâiguit eu în sfârșit, stângaci. Apa s-a împrăștiat... Mă duc din nou.

Cum să uit drumul scurt pe care l-am făcut de-a lungul străduțelor? Amintirea lui m-a urmărit toate viața cu stupoarea

că, odată ajunsă la fântână, mi-am dat seama că plecasem fără ulcior. Dezamăgită, m-am întors acasă și întâmplarea s-a oprit aici, întipărint în mine o singură certitudine: aceea că Cel Fără de Nume, pe care tatăl meu îl pomenea în predicile sale, luase ființă pentru o clipă pentru o fetiță pe nume Meryem. Îi vorbise în felul Său jucându-se cu un umil recipient de lut și conținutul său. A trebuit să treacă mulți ani pentru a-mi spune, în sfârșit... „Nu, era vorba mai degrabă de o cupă și de apa sa vie.”

Acest eveniment și tot ce a răscolit în sufletul meu m-au făcut mai meditativă ca niciodată și nu mă îndoiesc că Hannah a văzut și altceva decât o simplă tendință spre reverie, așa cum afirma Yoachim în momentele sale de nerăbdare. Tatăl meu mă iubea, totuși. O simțeam foarte bine. Uneori, prinzându-mă de braț, îmi murmură la ureche câteva cuvinte ca și cum ar fi fost vorba de un secret... „O să vezi, Meryem, va veni vremea ta...”

Atunci, fără a înțelege și fără a îndrăzni să întreb, mă convingeam că și el avusese un semn de la Cel Fără de Nume. De altfel, nu era el preotul unui mic templu, mult mai important decât cel mare?

— Eu nu am nici frați nici surori... De ce? am întrebat-o eu într-o zi pe Hannah.

Mama nu a răspuns imediat. Privind-o prin claia mea de păr negru o atinsesem în intimitatea ei.

— De ce? Pentru că așa a hotărât Cel Etern și Îngerii săi și pentru că tu, probabil, ai fost de acord cu Ei.

De acord cu Ei? Puteai să discuți și să nu fii de acord cu Ceea ce făcea să ne bată inimile?

— Într-o zi vei înțelege; va veni un moment pentru aceasta, vei vedea, spuse ea ca o concluzie.

Aveam impresia că îl aud pe tatăl meu. Se dovedea astfel a fi complicele lui și mai apropiați unul de celălalt decât lăsau să se vadă. Îi văzusem atât de rar îmbrățișându-se! De aceea pentru mine iubirea nu avea corp...

Pentru că nu aveam un frate sau o soră, mi-am deschis inima însetată spre copiii străzii pe care îi întâlneam toată ziua, care stăteau pe jos ca să se joace cu pietre colorate sau care aveau deja o mică sarcină de îndeplinit.... Totuși, memoria îmi spune că întâlneam mai ales ochi goi și căutam în zadar cuvinte în mijlocul țipetelor. Trăgeam concluzia că nu era vina lor pentru că ei nu știau că Cel fără de Nume și, fără îndoială, și Îngerii Săi, mă cunoșteau. Nu, nu era vina lor că eram diferită și, deci, singură.

Mi se pare că îmi plăcea această solitudine pe măsură ce se instala în mine în mod conștient. Diferența mea nu mai era o simplă stare de fapt, ea se transmuta într-o forță.

Totuși, în cursul acestor luni, i-am cerut lui Yoachim să mă ducă în afara zidurilor Ierusalimului. Știam că avea turme de oi destul de mari undeva printre dealuri sau în vale. După câte înțelesesem, le avea de la tatăl lui și, chiar dacă cineva le supraveghea în permanență, trebuia să le verifice regulat din cauza furturilor. Doream să le văd, să mă amestec cu ele, căci mă plictiseam adesea de aceste drumuri și de acești munți arizi pe care îi străbăteam fără încetare „altădată”.

Iubeam mirosul mirodeniilor care plutea pe străduțele din Ierusalim, dar nimic nu se compara cu ierburile uscate și cu florile sălbatice pe care le călcam în picioare ducând măgarul de căpăstru. Firește, nu le cunoșteam numele, dar subtilitatea parfumurilor lor îmi umpleau de fericire sufletul de copil.

Spre surprinderea mea, tatăl meu fu încântat de cerere și de atunci, de două sau trei ori pe lună, mă lăsa să țin alături de el prin văile și dealurile pietroase ce se întindeau dincolo de Cedron¹ și să mă amestec, în sfârșit, printre turmele sale, într-adevăr, foarte numeroase. În ritmul acestor zile, am ajuns să înțeleg că acestea constituiau bogăția familiei noastre... și apoi să-mi dau seama cu această ocazie că multe din animalele lor urmau să fie omorâte în Marele Templu.

---

¹ Mic pârau zglobiu ce curgea la poalele zidurilor Ierusalimului.

LBPIS

We know
books

Nu spuneam nimic, dar în mine nu era loc de acceptare a unei astfel de realități. Cum putea Yoachim să-și bazeze prosperitatea pe sângele vărsat și să rămână la fel de respectat și preot al unui templu despre care pretindea că este mai apropiat de Cel Etern decât celălalt, cel mare. Vedeam aici un mister, o contradicție care mă nedumirea.

Întrebată, Hannah evita răspunsul... „*O să vezi într-o zi, Meryem, va veni momentul...*”

Mi-am continuat totuși lungile drumuri cu Yoachim. Vastitatea cerului deasupra munților mă făcea să uit și întrerupea cursul revoltelor ce se nășteau în mine. Fără îndoială, era mai bine așa. E întotdeauna prea devreme într-o viață să descoperi fisurile conștiinței umane, greutatea pretextelor și, în final, cruzimea banalizată în spatele unei logici înșelătoare.

Pe acoperișul nostru în terasă, ghemuită în colțul meu preferat, cred că am ales să-mi spun că Cel Fără de Nume avea propriile sale motive pentru ca Viața pe care o crease să se hrănească cu o infinitate de mici morți, ca tot atâtea trepte de parcurs. Nu erau exact acești termeni în care mi-o spuneam, bineînțeles, dar acesta era sensul lor pe care învățam să-l deslușesc. Astfel, dacă cu ocazia diverselor sărbători, Hannah hotăra să se ducă în curtea Marelui Templu rezervat femeilor, nu ceream niciodată să o însoțesc.

— Va trebui totuși să crești într-o zi, mi-a atras ea atenția. Știi prea bine că ai fost consacrată Celui Etern.

Nu, nu știam. Cel puțin, nu în felul acesta. Nici ea, nici Yoachim nu mi-o spusese. Ceea ce știam însă, era că El respira în pieptul meu și de aceea mă consacrasem eu însămi Lui.

— De ce mi-o spui acum, mamă?

— Pentru că se apropie momentul. Tocmai ai împlinit șase ani, așa că tatăl tău te va duce la templu să te pregătești.

— Îmi amintesc că v-ați certat destul de mult, am zis eu, ca și când nu aș fi auzit nimic din ceea ce-mi spusese. Știu toate acestea pentru că vă priveam cu proprii mei ochi, de sus. Atunci tata a plecat în deșert plângând și plângeai și tu.

Mi-e imposibil să spun cum a reacționat Hannah. Mă refugiaseam deja în mine însămi și nu am auzit decât un fel de bolboroseli care nu mă afectau...

Câteva zile mai târziu, Yoachim m-a îmbrăcat într-o rochie curată, apoi m-a luat de mână ducându-mă pe străduțele din Ierusalim. Era dimineața devreme și turturelele își trimiteau cântecele amoroase de la o casă la alta. O clipă miraculoasă. Una din acele iluminări ale conștiinței care îți dau impresia că ai mai trăit clipa prezentă sau că ai înscris-o deja în tine în cele mai mici detalii și într-un alt timp.

De fapt, „templul nostru”, cel al acestei Comunități pe care nici nu știam cum să o numesc, era într-adevăr modest... Cel mult o clădire greoaie mărginită de două mici turnuri cu deschideri rare și la care se ajungea pe trei sau patru trepte din piatră ciobită, unde dormeau câteva mâțe încolăcite unele peste altele. Firește că mai văzusem acest templu, dar nu m-am apropiat niciodată atât de mult încât să pun piciorul pe trepte de teama unei muștrări.

La intrare era un inel gros de metal cu care tatăl meu lovi poarta; nu am văzut cine ne-a deschis, captivată fiind de raza de lumină albă care inunda curtea mare și frumoasă, dar pustie, care s-a deschis în fața noastră.

După ce ne-am dus mâna dreaptă la inimă, ne-am descălțat și ne-am spălat picioarele după cum era obiceiul. Ne-am îndreptat pașii spre peretele din fața noastră unde tatăl meu împinse canatul unei uși joase care se decupa în zid. În spatele ei apăru o altă curte, mult mai mică, în mijlocul căreia trona un fel de cub mare făcut din pietre perfect îmbinate și ornate cu semne de culoare ocru. Părea că se putea intra aici, căci o ușă mult mai îngustă decât prima, acoperită în metal bătut, atrăgea atenția. Te făcea să te gândești la vreo comoară care se ascundea în spatele ei.

Un zgomot ne-a făcut să ne întoarcem... Un om venea spre noi, îmbrăcat în aceeași robă albă ca cea pe care o purta de obicei tatăl meu.

— Yoachim... În sfârșit, iat-o, l-am auzit spunând cu o voce blândă.

Apoi câteva cuvinte pe care nu le-am înțeles au fost schimbate în timp ce cei doi nu se mai opreau din salutat, închinându-se cu brațele încrucișate pe piept. Necunoscutul, să fi fost un unchi, un preot? În mod sigur...

— Iată-l pe Fratele Yussaf, se hotărî să mi-l prezinte tatăl meu. El e cel ce va veghea asupra ta aici. Se va asigura că primești învățăturile necesare pentru ca să întreții cu demnitate Flacăra poporului nostru, cea care arde în spatele acestei uși.

Într-un mod inexplicabil, am fost cuprinsă de o emoție vie împletită cu o nerăbdare pe care nu mi-o cunoșteam.

— Pot să o văd?

— Nu poți să o vezi doar ca să o vezi, Meryem..., mi-a răspuns pe un ton sec cel care redevenea, în acest fel, pur și simplu Yoachim. Îmi amintesc că Fratele Yussaf mi-a pus o mână pe spate, în dreptul inimii, și asta mi-a făcut bine. Aveam impresia că îmi transmitea puțin din căldura acestei misterioase Flăcări pe care nu aveam dreptul să o văd.

— Și de ce nu, Frate, zise el după câteva momente. De ce nu s-ar apropia de ea? Dar, tu hotărăști...

Am ridicat ochii spre Yoachim. Fața sa era destinsă și schița un surâs. Peste ani, când mi s-a întâmplat să-mi amintesc acest moment, mi-am zis că trebuie să se fi lăsat purtat de ceea ce pentru el era un eveniment de o extremă solemnitate.

Astfel, fără să mai aștepte, cu un pas chibzuit, s-a dus să deschidă ușa ce dădea acces spre Misterul spre care tânjea deja toată ființa mea. Instinctiv, golită de orice gând, mi-am lăsat încet fruntea pe pragul de lemn, apoi am alunecat la pământ, în penumbra pâlپătoare a sanctuarului. Credeam că tatăl meu și Fratele Yussaf mă vor urma, dar nu... Mă lăsară singură, sprijinindu-mă de primul perete de piatră pe care spatele meu l-a găsit.

În fața mea, în mijlocul încăperii, era o cupă largă și adâncă de metal pusă pe un picior pătrățos, în care pâlپăia o Flacăra vie, dar liniștitoare.